

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., ve věci

žalobce: P. K.

proti
žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2022 č. j. MSK 152556/2022,
sp. zn. DSH/29100/2022/Fra, o dopravním přestupku,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Specifikace věci

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Bruntál (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 12. 10. 2022, č. j. MUBR/75378-22/mor-SO-3498/2022/map, sp. zn. 2022/0502, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku spáchaného na úseku provozu na pozemních komunikacích.
2. Konkrétně se jednalo o přestupek spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti jízdy v obci o 19 km/h, za jehož spáchání byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč, jakož i povinnost k náhradě nákladů řízení.

II. Relevantní skutková zjištění vycházející z obsahu správních spisů

3. Dne 11. 3. 2022 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno oznámení přestupku ze dne 8. 3. 2022 Policie ČR, dopravního inspektorátu Bruntál, jímž se sděluje podezření ze spáchání přestupku žalobcem podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), zaznamenané radarem dne 6. 3. 2022 v 16:24 hod. na silnici I/45, v obci Lomnice, poblíž hasičské zbrojnice, ve směru jízdy na Olomouc, RZ motorového vozidla X, tovární značka VW Passat CC. Naměřená rychlost vozidla po odečtu tolerance činila 69 km/h, přičemž nejvyšší dovolená rychlost v obci je 50 km/h.
4. Orgán policie k výše uvedenému oznámení přiložil formulář „oznámení přestupku“ ze dne 6. 3. 2022 sepsaný na místě samém, z něhož vyplývají obdobné informace jako z oznámení přestupku (viz výše), přičemž je dále specifikováno, že se jednalo o silniční rychloměr Ramer 10. Je patrné, že se k přestupku řidič nevyjádřil a oznámení odmítl podepsat. Oznámení vyhotovil ppap. K.
5. Ve spise dále figuruje karta vozidla 9B5 9660, záznam o přestupku zachyceném silničním rychloměrem RAMER 10 č. 15/0202 (snímek č. 11248) a jeho ověřovací list č. 169/21.
6. V úředním záznamu ze dne 6. 3. 2022 je mj. uvedeno, že bylo měřeno radarovým měřičem Ramer 10C, přičemž obsluhu prováděl ppap. K.
7. Z karty řidiče žalobce bylo dále zjištěno, že tato čítá 5 záznamů o přestupcích žalobce, ke dni 7. 3. 2022 činil stav jeho bodového hodnocení 2.
8. K ústnímu jednání před správním orgánem prvního stupně dne 28. 4. 2022 se žalobce nedostavil; nedostavil se ani jeho zmocněnec Ing. M. J
9. Rozhodnutím ze dne 29. 4. 2022 správní orgán prvního stupně žalobce jako řidiče vozidla uznal vinným přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.
10. Po podaném odvolání žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 8. 2022 prvostupňové rozhodnutí ze dne 29. 4. 2022 zrušil a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání. Důvodem byla nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí pro chybné odůvodnění výroku ve věci zavinění.

- 11.K ústnímu jednání před správním orgánem prvního stupně dne 12. 10. 2022 se žalobce ani jeho zmocněnec nedostavili.
- 12.Rozhodnutím ze dne 12. 10. 2022 správní orgán prvního stupně žalobce jako řidiče vozidla opětovně uznal vinným přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.
- 13.Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.

III. Obsah žaloby

14. Žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného podal včasnou žalobu, v níž uplatnil takto vymezené okruhy žalobních námitek:
- místo přestupku;
 - správní trest;
 - nevypořádání pochybnosti o správnosti výstupu z měření;
 - nepřesvědčivé vypořádání odvolací námitky „měření v zatáčce“.

Obsah jednotlivých námitek bude specifikován dále, vždy v příslušné pasáži rozsudku věnující se té, které žalobní námitce.

- 15.Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému.

IV. Vyjádření žalovaného

- 16.Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
- 17.V písemném vyjádření popíral oprávněnost všech žalobních bodů a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

V. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud shledal žalobu přípustnou, podanou oprávněnou osobou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“) a včasnou (§ 72 odst. 1 s.ř.s.).
19. V přezkumném řízení soudním je soud povinen zkoumat, zda vydané rozhodnutí je zákonné a bezvadné. Při přezkumu přitom respektuje vymezené žalobní body (§ 75 odst. 2 věta první zákona s.ř.s.).
20. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
21. **Žaloba není důvodná.**

V.1. Místo přestupku

22. Žalobce namítal, že vymezení místa přestupku v napadeném rozhodnutí je nedostatečné. Odkaz na hasičskou stanici dle žalobce neobstojí, neboť tato není dohledatelná v mapových portálech a o její existenci je nutno pochybovat.
23. K této žalobní námitce zdejší soud předně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 241/2015–41, v němž je uvedeno, že „v zájmu právní jistoty obviněného musí být skutek ve výroku rozhodnutí správního orgánu popsán dostatečně určitě, aby nebyl zaměnitelný s jiným skutkem. V tomto smyslu slouží výrok rozhodnutí ústavní hodnotě právní jistoty a je klíčovou normativní částí rozhodnutí. Zároveň je třeba trvat na tom, aby zahrnoval vedle popisu skutku i všechny další okolnosti, které jsou rozhodné pro subsumpci daného skutku pod konkrétní skutkovou podstatu přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009–65). Je totiž nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen, což lze zaručit jen konkretizací údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006–73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, srov. rovněž rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2013, č. j. 1 As 180/2012–43, nebo ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014–39).“
24. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014–39, „nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřicího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku.“
25. Nejvyšší správní soud též ve své judikatuře vyhodnotil určení místa deliktu uvedením města a ulice společně s uvedením času spáchání deliktu ve výroku správního rozhodnutí v kombinaci s pořízenými fotografiemi jako dostatečné (srov. např. rozsudek ze dne 17. 5. 2017, č. j. 4 As 48/2017–34 nebo ze dne 17. 6. 2021, č. j. 9 As 60/2021–34).
26. Správní orgán prvního stupně v projednávané věci ve výroku uvedl, že se žalobce dopustil přestupku dne 6. 3. 2022 v 16:24 hod. na silnici I/45, v obci Lomnice, poblíž hasičské zbrojnice ve směru jízdy na Olomouc.
27. Ve světle výše citované judikatury považuje krajský soud vymezení místa spáchání deliktu za dostačující a judikатурním požadavkům vyhovující.
28. Možno dodat, že v záznamu o přestupku – výstupu z rychloměru (č. 1. 3 správního spisu správního orgánu prvního stupně) jsou specifikovány přesné souřadnice GPS, přičemž po zadání těchto souřadnic do mapového portálu je zřejmé, že ukazují v podstatě na střed obce Lomnice, na silnici č. I/45. Na veřejně dostupných mapových portálech (mapy.cz a

google.com/maps) lze bez obtíží dohledat objekt označený jako „hasiči“, přičemž po bližším nahlédnutí lze rozpoznat hasičskou zbrojnici, jejíž poloha je téměř shodná s uvedenými GPS souřadnicemi.

29. Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56, je v této věci nepřiléhavý, neboť o poloze hasičské zbrojnice v obci Lomnice krajský soud nemá pochybnosti, tato se nachází v centru – středu obce, kde je nejvyšší dovolená rychlost v obci 50 km/h. Určení místa přestupku správním orgánem prvního stupně zcela koresponduje s výstupem ze silničního radaru.
30. Ve věci nelze ani zcela odhlédnout od toho, že například k doplnění odvolání ze dne 8. 11. 2022 sám žalobce předložil výňatek z mapy zachycující místo přestupku. Je tudíž zřejmé, že žalobce si je moc jednoznačně vědom toho, kde k přestupkovému jednání došlo.
31. V posuzované věci podstatné, aby skutek, jak je popsán ve skutkové větě, nebyl zaměnitelný se skutkem jiným, čemuž bylo v dané věci učiněno zadost.
32. Skutek byl vymezen způsobem, jenž vylučuje nebezpečí jeho záměny, a tím i opakovaného postihu za týž skutek, což je účelem požadavku na dostatečnou konkretizaci či individualizaci skutku. Správní orgán prvního stupně ve výroku svého rozhodnutí vymezil dostatečně určitě místo spáchání přestupkového jednání názvem obce, označením silnice a upřesněním místa přestupku („poblíž hasičské zbrojnice ve směru jízdy na Olomouc“), výši dovolené rychlosti v obci, datem a časem, což v souhrnu skutek zcela jednoznačně vymezuje a vylučuje jeho nahrazení skutkem jiným.
33. Právě vypořádávaná námitka žalobce proto neobstojí.

V.2. Správní trest

34. Žalobce má za to, že se správní orgán při úvahách o správním trestu dopustil nezákonnosti spočívající v porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Správní orgán při úvaze o výši sankce zohlednil skutečnost, že se žalobce dopustil přestupku v obci, přičemž skutečnost, že přestupek byl spáchán v obci, byla zákonodárcem již zohledněna v samotné skutkové podstatě.
35. Krajský soud připomíná, že správní řízení před správním orgánem prvního stupně i orgánem odvolacím tvoří jeden celek a odvolací orgán může doplnit, zredukovat a rozvést odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2003, č. j. 7 A 124/2000-39, ze dne 28. 2. 2007, č. j. 7 As 72/2006-167, či ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 83/2014-43).
36. Výše uložené sankce přitom musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem nepřipouštějícím rozumné pochybnosti o tom, že právě taková její výše odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016-52).

37. K zásadě zákazu dvojího přičítání krajský soud odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které „je třeba zásadu zákazu dvojího přičítání chápat tak, že k okolnosti, která je zákonným znakem deliktu, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující nebo přitěžující při ukládání sankce. Jednu a tutéž skutečnost, která je v posuzované věci dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, nelze současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující“ (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2010, č. j. 4 Ads 66/2009 - 101, ze dne 29. 10. 2009, 10 As 149/2019 č. j. 6 As 22/2009 - 84, ze dne 20. 4. 2006, č. j. 4 As 14/2005 - 84, či ze dne 25. 1. 2006, č. j. 4 As 22/2005 - 68).
38. Lze souhlasit s žalobcem, že správní orgán prvního stupně v odůvodnění výše sankce několikrát zmiňuje „obec“, nelze ovšem dojít k závěru, že by z tohoto odůvodnění bez dalšího vyplývalo, že správní orgán prvního stupně přičítal žalobci k tíži fakt, že se přestupkového jednání dopustil v obci. Přihlíženo bylo k tomu, že se přestupek stal na místě, v jehož okolí je zástavba a kde lze v době přestupku předpokládat větší pohyb chodců i vozidel na komunikaci.
39. Následné hodnocení místa spáchání přestupku a jeho konkretizaci „v obci“ při určení sankce v rámci rozpětí daného pro konkrétní skutkovou podstatu nepředstavuje porušení zásady dvojího přičítání, neboť dochází pouze k hodnocení míry porušení chráněného zájmu. Ne každé místo v obci, přesněji pozemní komunikace v obci, se totiž nachází v zástavbě předpokládající frekventovaný pohyb účastníků silničního provozu.
40. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce za poslední tři roky před spácháním přestupku spáchal typově shodný přestupek s projednávanou věcí a že rychlost vozidla se již blížila hranici pro přísněji postižitelný přestupek. O místě spáchání přestupku či obci jako takové se nezmiňuje.
41. Správní orgány zohlednily dostatečně individualizované okolnosti a situaci nastalou v důsledku posuzovaného skutku. V odůvodnění výše správní sankce správní orgány nevybočily z mezí správního uvážení a sankci uložily v zákonných mezích. Posouzení výše sankce nepřipouští rozumné pochyby o tom, že tato reflektuje konkrétní okolnosti žalobcova případu.
42. Krajský soud neshledává výši uložené pokuty nikterak nepřiměřenou a odůvodnění napadeného rozhodnutí v části týkající se sankce má za přezkoumatelně odůvodněné a zcela dostačující.
43. Pro úplnost krajský soud k části vyjádření žalovaného poukazující na pasivitu žalobce ve správním řízení doplňuje, že při posuzování řízení před správními orgány a s tím související kvality odůvodnění jejich rozhodnutí je třeba ve smyslu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2021, č. j. 3 As 367/2019 - 41, přihlídnout mimo jiné i k procesní aktivitě samotného účastníka správního řízení, neboť i od ní se v každém individuálním případě odvíjí požadavky na dokazování, stejně jako obsah a podoba odůvodnění daných rozhodnutí. Byl-li účastník správního řízení zcela pasivní (porušení zásady dvojího přičítání vznáší žalobce poprvé až v žalobě), nelze očekávat, že se správní orgány budou podrobně z vlastní iniciativy zabývat všemi myslitelnými aspekty

projednávané věci. Žalobce byl v souzené věci řádně vyrozuměn o všech předpokládaných úkonech, ústních jednání se osobně neúčastnil, přičemž nikterak nevyužil možnosti před správním orgánem prvého stupně navrhnout doplnění dokazování.

44. S ohledem na výše uvedené hodnotí krajský soud žalobní námitky týkající se uložení správní sankce za irelevantní.

V.3. Nesprávnost provedeného měření a měření v zatáčce

45. Žalobce sporuje správnost výstupu z měření, neboť na záznamu o přestupku je uvedeno: „jízdní pruh 2“, signalizující, že bylo měřeno vozidlo, které se nacházelo ve druhém jízdním pruhu od vozidla policistů. Vozidlo žalobce je však zachyceno v prvním jízdním pruhu. Žalovaný se ani dostatečně nevypořádal s odvolací námitkou žalobce, že bylo měřeno v zatáčce.
46. Krajský soud k okolnostem a způsobu měření rychlosti konstatuje, že dle ustálené i aktuální judikatury je pro prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti zpravidla dostačující vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku (výstupu z měřidla) obsahujícího fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření, a ověřovacího listu silničního rychloměru (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56, či ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016 - 36). Ačkoliv vždy záleží na okolnostech každého jednotlivého případu, uvedená kombinace podkladů obvykle poskytne dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostal požadavkům § 3 správního řádu, tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2022, č. j. 7 As 124/2020-32).
47. V souzené věci správní orgán vycházel z oznámení přestupku ze dne 8. 3. 2022 a 6. 3. 2022, úředního záznamu ze dne 6. 3. 2022 a záznamu o přestupku – snímek z rychloměru č. 11248, pořízeného silničním rychloměrem RAMER 10C, který byl ověřen a schválen jako měřicí zařízení, což bylo doloženo ověřovacím listem, který prokazuje, že použitý technický prostředek (měřidlo) byl certifikován, a tudíž plně způsobilý k měření rychlosti. I dle Nejvyššího správního soudu jsou předestřené důkazní prostředky dostatečné k objasnění skutkového stavu věci (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54).
48. Krajský soud nepojal pochybnosti o tom, že jednoznačný výsledek měření rychlosti poskytnutý certifikovaným a ověřeným rychloměrem bez chybového hlášení, fakticky znamená bezvadné změření rychlosti vozidla (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27).
49. Podobný závěr pramení i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, resp. z rozsudku ze dne 22. 6. 2016, č. j. 6 As 229/2015-43, v nichž je kladně hodnoceno odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu v tom, že „funkce přístroje je naprosto automatická, přičemž při jakémkoliv chybném měření nebo při ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje.“

50. Krajský soud dále odkazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2022, č. j. 10 As 195/2020-35, ze kterého se jasně podává, že rychloměr typu RAMER 10C, který policie i v tomto případě použila, totiž pořídí záznam, jen je-li dodržen návod k obsluze; v případě chyby měření anuluje a záznam neuloží (například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, čj. 7 As 309/2015–51; ze dne 3. 5. 2017, čj. 6 As 40/2017–32, bod 10; nebo ze dne 16. 5. 2017, čj. 1 As 53/2017–42, bod 22).
51. Soud odkazuje také i na stále aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu, jenž se v rozsudku ze dne 6. 5. 2022, č. j. 2 As 103/2020-19, vyjádřil k problematice fotografie vozidla pořízené měřicím zařízením. *„Má-li totiž být fotografie měřeného vozidla pořízená měřicím zařízením použita jako stěžejní důkazní prostředek pro identifikaci vozidla, které překročilo nejvyšší povolenou rychlost, musí z ní být možno jednoznačně ztotožnit toto vozidlo, například znakovou tovární značku a podstatnou částí registrační značky či specifickými detaily vozidla. Pouze tak lze dostát požadavkům § 3 správního řádu na zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.“*
52. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 12. 2021, č. j. 3 As 430/2019-41, uvedl, že *„judikatura Nejvyššího správního soudu opakovaně dovodila, že ověření správnosti měření rychlosti probíhá jednak v průběhu samotného měření v radarovém rychloměru (viz například rozsudky ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 - 51, či ze dne 26. 7. 2018, č. j. 4 As 159/2018-37), jednak následně průmětem kontrolní šablony do snímku z měřicího zařízení (viz rozsudek ze dne 20. 2. 2020, č. j. 6 As 182/2019 - 38). Tyto dvě metody se vzájemně nevylučují, nýbrž doplňují, a zajišťují tak vyšší validitu výsledku měření, a tím i vyšší standard ochrany práv obviněných z přestupků spočívajících v překročení nejvyšší dovolené rychlosti.“*
53. Ze snímku měřeného vozidla lze jednoznačně určit, že se jedná o vozidlo VW, RZ X, přičemž toto vozidlo je zachyceno ve středu snímku a zadní část vozidla se nachází v radarovém svazku.
54. Krajský soud dává žalobci za pravdu v tom, že žalovaný nevyslechl zasahující policisty za účelem ověření, zda měření bylo prováděno v druhém pruhu pozemní komunikace, pakliže považovali jako první pruh místo, kde zastavili vozidlo. Uvedené nicméně nepovažuje krajský soud z pohledu souzené věci za potřebný důkaz a úvaha žalovaného k této žalobní námitce se krajskému soudu jeví jako logická. Je totiž zřejmé, že policisté obsluhující radar mohou některé údaje (např. „zařízení nastavil“, „svědek měření“ či „jízdni pruh“) do systému vkládat, nicméně toliko do tabulky pod fotografií změřeného vozidla – výstupu z radaru (č. 1. 3 správního spisu správního orgánu prvního stupně). Policisté již nicméně nemohou nikterak zasahovat do samotného snímku z rychloměru (k úpravě snímku z rychloměru lze odkázat např. na rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 7. 2022, č. j. 18 A 16/2021-39). Z předmětného snímku z měřicího zařízení je patrné, že vozidlo řízené žalobcem jelo v pravém jízdni pruhu, žádné jiné vozidlo se na snímku nenachází, nelze tak mít jakékoliv pochybnosti o tom, jaké vozidlo a kde bylo změřeno.
55. Krajský soud s ohledem na výše uvedené zastává názor, že označení jízdni pruhu v tabulce pod snímkem (ať už 1 nebo 2) nemá na správnost měření sebemenší vliv.

56. K žalobní námitce měření v zatačce lze opětovně odkázat na již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2021, č. j. 3 As 430/2019-41, v němž se konstatuje, že takováto námitka spadá do kategorie stereotypně uplatňovaných typizovaných tvrzení, zpochybňujících správnost měření (viz například rozsudky ze dne 11. 5. 2021, č. j. 3 As 92/2019-41, ze dne 31. 10. 2018, č. j. 4 As 270/2018-41, a ze dne 11. 9. 2019, č. j. 7 As 161/2019-28). Skutečnost, že takové námitky začal stěžovatel uplatňovat až následně, přitom implikuje jejich účelovost (srov. obdobně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, či usnesení rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71).
57. V projednávané věci nevyvstaly žádné rozumné pochybnosti o neexistenci zatačky úseku pozemní komunikace, v němž bylo vozidlo, RZ X, změřeno. Ze snímku z rychloměru je seznatelné, že se jedná o rovný úsek pozemní komunikace. Ze snímku z mapy předloženého samotným žalobcem v odvolacím řízení, je patrné jen velmi mírné zakřivení silnice. Není tedy překvapením, že žalovaný tuto námitku, která byla uplatněna i v odvolání, vypořádal poměrně stručně, neboť z obsahu správních spisů nevyplývaly žádné indicie o tom, že by bylo měřeno v zatačce. V kontextu napadeného rozhodnutí je pak pochopitelné, že důkazní návrhy žalobce považoval žalovaný za nadbytečné, přičemž o správnosti měření nevznikly žádné pochybnosti.
58. Lze opětovně zdůraznit, že rychloměr typu RAMER 10C, který policie i v tomto případě použila, pořídí záznam pouze tehdy, je-li dodržen návod k obsluze; v případě chyby měření anulují a záznam neuloží. Zásadní porušení návodu k obsluze rychloměru by vyústilo v neuložení snímku z měření, resp. zobrazení některého z chybových hlášení, kterými je rychloměr vybaven, což se v projednávané věci nestalo; soud tak nemá důvodu pochybovat o nedodržení předepsaných postupů.
59. Krajský soud k této žalobní námitce uzavírá, že v dané věci byl řádně zjištěn skutkový stav tak, aby mohl být žalobce bez důvodných pochybností uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. V daném případě správní orgány hodnotily provedené důkazy v souladu s § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, tj. v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. Skutkový stav byl v dané věci provedeným dokazováním správními orgány zjištěn v rozsahu prokazujících závěr o spáchání výše uvedeného přestupku (překročení nejvyšší dovolené rychlosti jízdy v obci o 20 km/h a méně) žalobcem ve smyslu § 3 správního řádu, a tyto žalobní námitky neobstojí.

V. 4. Důkazní návrhy

60. Neprovedení navrhovaného důkazu lze (s jistým zjednodušením) a ve shodě s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (za všechny odkazuje krajský soud na jeho recentní rozsudek ze dne 27. 7. 2022, č. j. 3 As 98/2020-26) odůvodnit tím, že (i) jde o důkazní prostředek nezpůsobilý cokoli prokázat (například svědectví z doslechu), nebo (ii) jím nelze prokázat právě dokazovanou skutečnost (t. j. netýká se prokazované skutečnosti),

případně (iii) pro jeho nadbytečnost (zjišťovaná skutečnost byla bezpečně prokázána již provedenými důkazy).

61. V daném kontextu krajský soud připomíná, že pokud má žalobce za to, že jiné, než provedené důkazy by byly objektivním podkladem pro rozhodnutí o přestupku, domáhá se tak použití překonané legální teorie důkazní, dle které bylo možné určitou okolnost prokazovat pouze za pomoci určitého důkazu. Pro úplnost zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2013, sp. zn. 7 A 82/2002, dle kterého dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu, kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného. Správní řízení tedy obecně ovládá ve smyslu ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu zásada volného hodnocení důkazů. Tato zásada totiž dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. Ve spojení se zásadou materiální pravdy pak dokazování musí proběhnout tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Přestupkové řízení je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Opačný výklad by mohl paradoxně znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 007, č. j. 2 As 93/2006–84).
62. Dle obsahu správních spisů a ve spojení s výše uvedenými judikatorními zásadami se návrh žalobce na doplnění dokazování týkající se místa přestupku, výstupy z rychloměru Ramer 10 a vyjádřením Českého metrologického institutu jeví krajskému soudu s ohledem na komplex již provedených důkazů zcela nadbytečným.
63. Stejně tak se jeví nadbytečné provádět k důkazu Návod k obsluze rychloměru Ramer 10, jak navrhoval ve svém písemném vyjádření žalovaný.
64. Podle názoru zdejšího soudu nejsou dány pochybnosti o tom, že se žalobce svým jednáním dopustil přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, neboť porušil povinnosti řidiče stanovené ustanovením § 18 odst. 4 téhož zákona.

VI. Závěr a náklady řízení

65. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

66. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. krajský soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému podle obsahu spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 7. prosince 2023

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně